

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
ἔλο γιὰ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Ἐκτ' Ἰουνίου κι' εἰκοστή,
βράσις καὶ δρᾶσις αἰσθητή.

Χίλια κι' ἑβδομηντὲς καὶ συγχρόνως ἑκατό,
κι' ὅλοι λέν γιὰ τὸν Ἀέρωφ. νέο μας θωρακωτό.

Ἡ Εὐλινη παρῆα κάτω 'στὸν Φαληρεά.

—
Ἀνθρώποι παρὰ τῆς,
Διπλαῖς Βουλαῖς 'χαιρέτησα,
καὶ καθε φιλελεύθερη καὶ δουλικὴ παρῆα,
κι' ἐνδράβηξ φαρμακικῶς κατὰ τὸν Φαληρεά.

Παρόμοιον τὸ Φάληρον σὰν πέρου κατὰ πάντα,
κόσμος διάφορος ἐκεῖ,
κι' εἶναι μαγεῖν μουσικὴ
τῶν Ἰταλῶν ἢ μπάντα.

—
Σὰν πέρου ξανακάθουμι' στήν ἴδιαν τὴν γωνιά,
πάλι τραπέζια, κύματα, καὶ θάλασσες με πονηρά,
ἐξεδραῖς ὅπως ἄλλοτε κι' ἐπιδειξίς ματαῖα,
ξενοδογεῖο, καφενές, Ἰσλαμεντές, Ἀνταῖα,
καὶ κάπου κάπου φαίνεται κι' Ἀνατολίτου φέσι,
κι' ἡ θάλασσα, βρε, Περικλῆ, στήν ἴδιαν τῆς τὴν θέσι.

—
Καὶ πάλι μὰς φωτίζει φῶς ἡλεκτρικὸν ἀπλῆτως...
ὅλα τὰ πάντα... τίποτα δὲν ἀλλάξε κι' ἐφέτος,
μόνον ἡ Σούδα δὲν βρωμᾷ καὶ δὲν σκορπίζει μύρα...
ἀλλάξε με τὸ Σύνταγμα καὶ τούτ' ἡ κακομοῖρα,
κι' ἔχασε, πατριώτη,
τὴν δόξα τῆς τὴν πρώτη.

—
Χῆνε καὶ τώρα μυρωδιὰς σὰν κι' ἄλλοτε, Σουδίτσα μου,
καὶ λίγων τὴν μύτη μου, τὴν δόλια τὴν κροδίτσα μου.
Καὶ σὺ με τὴν Ἀνθρώποι, Σουδίτσα, μὴν ἀλλάξης,
μὰ πρόσσεξε τὴν πρώτη σου τὴν βρωμὰ νὰ φυλάξης,

—
κι' ἐγὼ μακρὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Διπλῆς τῆς Χάδρας
ν' ἀπολαμβάνω τὴν πνοὴν τῆς Σουδιάδος αὔρας.

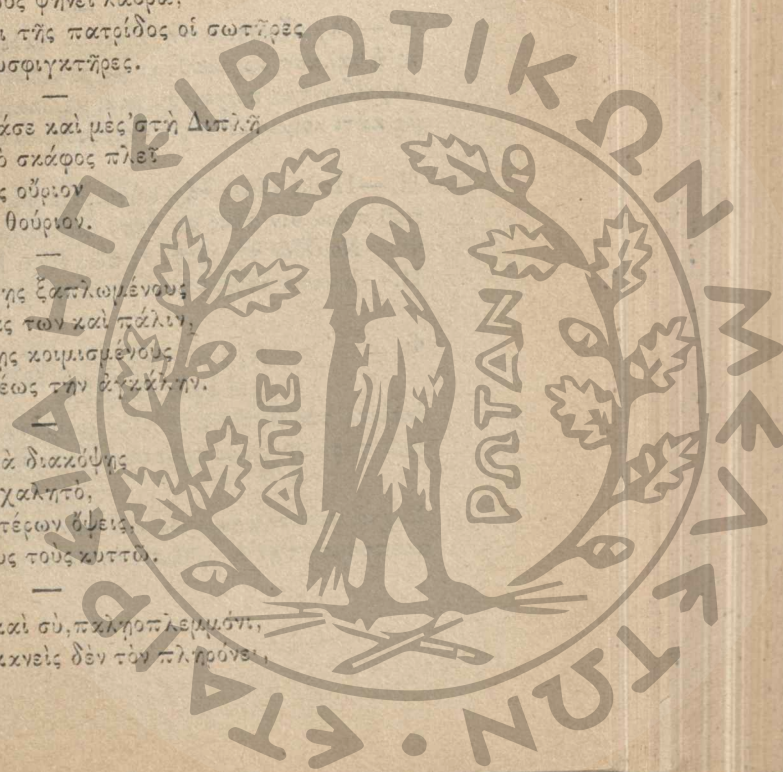
—
Ἐσπερία Σούδας αὔρα
μὲ τὴν δρόσον τῆς ἐσπέρας
πέτα' στήν Διπλὴ τὴν Χάδρα,
κι' ἀναροίπιζε πατέρας,
ποῦ κακὴ τοὺς ψήνει λάυρα,
καὶ κοιμῶνται νεκρωμένοι τῆς πατρίδος οἱ σωτῆρες
ὡσὰν βόες συσφιγκτῆρες.

—
Ἐσπερία Σούδας αὔρα φθάσε καὶ μὲς' στὴ Διπλῇ
τώρα ποῦ τὸ σκάφος πλεῖ
πρὸς λιμένας οὐριον
μὲ Λευτέρη θούριον.

—
Θὰ τοὺς εὖρης ξαπλωμένους
εἰς τὰς ἑδρας τῶν καὶ πάλιν,
θὰ τοὺς εὖρης κοιμισμένους
'στοῦ Μορφέως τὴν ἀγκύλην.

—
Μὰ χωρὶς νὰ διακόψης
καθενὸς ρουχαλιτό,
δρόσισε πατέρων ὄψεις,
ὅπου σύννοους τοὺς κυττῶ.

—
Κοιμᾶσαι μὲ ρουχαλιτό καὶ σὺ, πλὴρ πλεμμόν,
ὅμως ποτὲ τὸν ὕπνῳ σου κινεῖς δὲν τὸν πληρόν.

Συζητήσεις του ζεύγους του Ξυλένου περί του Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Π. — Πές μου για τον Διάδοχο του Θρόνου κάτι τί,
που του Στρατού τον έκαναν Έπιθεωρητή.

Φ. — "Ας είπομε κι' εμείς
'στην παρούσαν στιγμήν:
ή πυγμή, τής πυγμής,
τῇ πυγμῇ, τὴν πυγμὴν.

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ λές;
ἐξηγήσου, μαγκούφη...

Φ. — Χαιρετοῦν τῆς Αὐλαῖς
Μαζανιελικοί σκουφοί.

Κρῶζε νῦν με κρωγμὸν
σὲ χρυσίμους στιγμὰς;
αἱ πυγμαί, τῶν πυγμῶν,
ταῖς πυγμαῖς, τὰς πυγμὰς.

Π. — Τεῖνε τοῦτα ποῦ λές; δὲν μπορῶ νὰ σὲ νοιώσω...

Φ. — Σὺ δὲν ἔχεις μῆλός, Περικλῆ, μήτε τόσο.

Τραλαλά, τραλαλό,
σὺ δὲν ἔχεις μῆλός,
κι' εἶσαι πάντα χαλές...

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ λές;

Φ. — Γιὰ μένα πάντα φαίνεται σὰν ἥλιος, σὰν φεγγάρι,
καὶ σὰν ιδέας ὄνειρο τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι.
Τὸ βλέπω πόθων γέννημα σὲ μυθικὰ Παλάτια,
γι' αὐτὸ σελόνω τῆς φωτιᾶς τὰ φτερωμένα τέττα.

Ἐγὼ δὲν βλέπω προστριβαῖς, ἐγὼ δὲν βλέπω κλίκαις,
ἐγὼ τὸ πλάττω με τὸν νοῦ
σὰν ἓνα πλάσμα τοῦρανοῦ,
καὶ με τὴν ἄρπα τοῦ Δαυὶδ χρυσαῖς τοῦ ψάλλω νίκαις.

Ἐγὼ τὸ βλέπω νὰ φυᾶ
ψυχὴ καὶ πνεῦμα σὲ Στρατούς,
τοῦ βάζω πέδιλα χρυσὰ
με δικοφάλους ἀετούς.

Βλέπω μαρτύρων οὐρανοὶ
νὰ σκύβουν 'στὴν κορφή του,
καὶ 'στῆς γαλάζιας τὸ πανί
ξανοίγω τὴν μορφή του.

Τὸ βλέπω σὰν Ἀρχάγγελος σὲ προπατόρων μνημάτων
σὲ Σαλαμίνων θάλασσης καὶ σὲ Βοσπόρων κύματα.

Τὸ βλέπω σὲ λεβέντικο πυρρίχιο χορὸ
καὶ σὰν πουλιτοῦ πουρπούλισμα τὸ διάβα του θαρρῶ.

Τὸ βλέπω ἔμπρὸς Ἀλέξανδρου, τὸ βλέπω Κωνσταντῖνο,
καὶ τρόπαια τοῦ στήν.
Ἡρώα μύθων τὸ κυττὼ
κι' ἐκδικητὴ σωτῆρα,
καὶ δόξης φῶς ὄνειρευτὸ
τοῦ βάζω γιὰ πορφύρα.

Ἔτσι τὸν πλάττω με τὸν νοῦ 'στὴν ἀμμουδιὰ στρωμένος
τοῦ Θρόνου τὸν Διάδοχο, κι' εἰμ' εὐχαριστημένος.

Π. — Σὲ μακαρίζω, ποῦ τρελλὸς ὄνειροπλόκος εἶσαι,
καὶ με τὴν φαντασίᾳ σου πάντοτε εὐχαριστεῖσαι.

Φ. — Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ σὲ, περίτρημα τοῦ δρόμου,
ἐγὼ περνῶ μ' ὄνειράτα καὶ με τὸν ἐαυτὸ μου.

Γιὰ τὸ Καράδι, ποῦ παθε βλάβη.

Π. — Ἀλλὰ γιὰ πές μου τόμαθε; ἢ μήπως εἶναι ψέμμα
πῶς τὸ τρανὸ καράδι μας, τὸ καμωμένο μ' αἷμα,
τὸ βρῆκε συμφορὰ
'στὰ ξένα τὰ νερά;

Κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ πρόσμενε με τόσο καρδιοκτύπι,
νοιώθει βαθεῖα 'στὰ σωθικά σὰν μιὰ θανάτου λύπη,
καὶ δέρνεται καὶ βλαστήματ' τὸ μαῦρο ροιζικὸ του,
καὶ κλαίει τὸ καράδι του, τὸ κανακάρικὸ του.

Φ. — Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ καράδι μας πονῶ, συμπατριώτη...
ποῖο μάτι μας τὸ βάσκανε 'στὴν ὠμορφιά τὴν πρώτη;
ποῖο μάτι τῷδε βάσκανο 'στὴν πρώτη του τὴ χάρι,
'στὴν πρώτη του περπατησιὰ, 'στὸ πρῶτο του καμάρι;

Γι' αὐτὸ δὲν ξέρεي σήμερα τί νὰ προφέρῃ ἡ γλῶσσα
συμπολιτῶν θλιμμένων...
γιατὶ δὲν ἐτσακίστηκε κανέν' ἀπὸ τὰ τόσα
θωρακωτὰ τῶν ξένων,
ἀλλ' ὅμως ὅλ' ἡ συμφορὰ ξέσπαε 'στὸ δικό μας,
τὸ κανακάρικὸ μας;

Π. — Καράδι, καράδι, μας, μὴ μὴ μελαγχολῇτε
γιὰ τοῦτο, συμπολιταί.

Ὁ κόσμος δὲν ἐχάθηκε... τόσος καὶ μὲς ἄς λείψῃ,
γιατὶ δὲν βγαίνει τίποτα μοναχὰ με τὴν θλίψι.

Ἦρθε μόνο νὰ χωρῇ, κι' εμείς, γιὰ τὸ γεινάτι των
καὶ Ντρήτωτ' θὰ σκαρώσωμε νὰ 'μπούμε μες 'στὸ μάτι των.

Φ. — Θάρρος, παιδιὰ, 'στῆς συμφορᾶς... ἐλάτε νὰ χαρούμε,
καὶ θάλλῃ τὸ καράδι μας καθὼς τὸ λαχταρούμε,
κι' ὥς μιὰ μερὰ πρῶτο ξένα καράδι σπάσῃ...

Π. — Λάβε λοιπὸν ὅλ' ἡ χαστουκίᾳ, κι' εἰρήνη ἡμῖν καὶ πᾶσι.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμενὼς τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτὼ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.